

Bøle kun høre en Belæfning, som efter de anerkendte Regler om Materiales Styrke vilde være Halvdelen af den, man med Sikkerhed kan lade en saadan Bedding bære. Det, der navnlig skulde prøves, var, om Maskinen kunde opfylde de stillede Betingelser med Hensyn til at trække Skibe op med den fornødne Hastighed. Derfor blev Skibet hølet op, indtil Bøgen var helt ude af Vandet, og Skibet saaledes var en 20 til 30 Fod fra Vandet, og saa regnede man sig derfra til, i hvilken Tid man kunde have trukket Skibet i Land. Det er nu navnlig det, at man ikke fortsatte Prøven helt ud, som har været Gjenstand for Kritik. Dertil maa jeg imidlertid bemærke, at Skibet var saa høit oppe, som det vilde være kommet, naar Reparationen skulde have været foretaget, og at det aldrig har været Hensigten at trække disse svære Skibe høiere op end nødvendigt for Reparationen, ikke fordi man frygter for Beddingens Styrke i dens øverste Del, idet Styrken, som bemærket, er den samme over det Hele, men fordi Nedfiringen af et saadant Skib altid er forbunden med en vis Fare. Nedfiringen kan nemlig ikke gaae for sig med den Lævnhed som Ophejsningen. Man firer Skibet ned 10 Fod ad Gangen, og der skal altsaa standses, hvad der medfører en vis Fare. Ved Slutningen af disse 10 Fod kan Skibet nemlig let naae en større Hastighed, end man ønsker, og ved den pludselige Standsning vil der let kunne ske Brud paa de forskjellige Apparater. Det er det, der er slet ved den første Prøve, da en Del af Træktingerne og Boltene bleve beskadigede. Naar nu et saadant Brud skulde ske, medens Skibet stod paa den øverste Del af Beddingen, saa er det forbunden ikke saa ringe Fare dermed, ikke blot for Skib og Gods, men selv for Menneskeliv, og man vil derfor, naar det ikke er nødvendigt, aldrig trække et saa stort Skib op til Beddingens Øverende. Med Hensyn til Behøvmelsen af Hastigheden og altsaa Maskinkraften maa jeg være enig i den Betænkning, der er afgiven af den Kommission, der har været nedsat. Foruden at man bestemte Hastigheden, saaledes at man maalte den under hele Prøvens Længde — hvormod der kunde have været reist begrundede Indvendinger, da i Begyndelsen af Ophejsningen en stor Del af Skibets Vægt bæres af Vandet — blev Hastigheden ogsaa bestemt ved Slutningen af Ophejsningen, da der var en saa ringe Del af Skibet i Vandet, at den Vægt, der blev baaren af Vandet, kunde betragtes som forsvindende, og fra den Hastighed ser jeg ikke Andet end at man fuldstændig godt kan slutte sig til den Hastighedsbestemmelse, som man kom til, og hvorved man fandt en Hastighed, som var større, end der var stipuleret, hvad der vel i det Mindste nogenlunde kan gaae op imod, at det Skib, som man kunde anvende, ikke havde den fulde stipulerede Vægt. Naar man ikke vil heise disse svære Skibe op til Beddingens Øverende, saa kunde man

maaſte deraf forledes til at slutte, at man ſaa overhøvedet ikke behøvede at have gjort Beddingen ſaa lang, men jeg ſkal med Hensyn dertil bemærke, at Meningens med den øverſte Del af Beddingen er den, at et lettere Skib ſom f. Ex. „Rolf Krake“, naar det var helt tonit, hvad det ikke var ved denne Leilighed, kunde bringes op til Beddingens Øverende og ſtaa der til en længere Reparation, medens den nederſte Del af Beddingen imedens kunde bruges til andre Skibes Østertſyn. Jeg kan derfor ikke have anden Overbeviſning end, at den Prøve, der er foretagen, maa erkendes for at have været fyldeſtigjørende. Ogsaa i den Henſeende har jeg hørt Værktøjs tekniske Konſulents Mening, ſom jo i ſaadanne Tilfælde er meget vægtig, og han har i ſaa Henſeende været ganſke enig med mig.

Den ærede Landſtithingsmand (Seſſen) henvendte nogle Spørgſmaal til mig. Hvad for det Førſte angaar Antallet af Kadetter i Officersſkolen, da forholder det ſig jo ſaaledes, ſom det blev oplyſt af den ærede Landſtithingsmand, at der for Tiden kun er 4 Sekondlieutenanter. „Faste“ og „ikke faſte“ Sekondlieutenanter have vi jo ikke, men den ærede Landſtithingsmand mente Reſerveofficerer med de ikke faſte Sekondlieutenanter. At man har det lille Antal, er begrundet i tilfaldisge Forhold nu for Tiden, idet der nemlig i dette Aar har været et ganſke overordentligt Avancement i de yngre Klaſſer; medens det med det Antal Officerer, der ere i Spøærnet, er antaget, at der ſkulde være 2—3 Avancementer aarlig, har der været 10 Avancementer, og det vil være tilſtrækkeligt til ſtrag at forrykke Forholdet i et ſaa lille Korps. Der kunde under ſaadanne Omſtændigheder være Anledning til at tage under Overveielſe, og jeg har ogsaa tænkt over denne Sag, om man ſtrag burde udvide Kadetternes Antal. Da imidlertid et ſaadant raſk Avancement efter al Rimelighed vil blive efterfulgt af det Modſatte, er jeg kommen til den Erkendte, at det ikke vil være ganſke tilraadeligt. Der aſgaaer hvert Aar fra Akademit 5, og naar altsaa Avancementsforholdene ere de normale, vil der kun hvert Aar gives Plads for 2—3 Sekondlieutenanter, ſaa at Forholdene af ſig ſelv temmelig ſnart ville medføre, at de faſte Sekondlieutenanters Tal bliver omtrent 20, ſom det ſkal være. Det maa erindres, at diſſe Officerer ere fuldtændig uddannede, ſaa at man nok maa være lidt ængſtelig for, at Tallet bliver overſkredet, idet man i ſaa Fald efter Lovens ſkal give et ſaadant Menneſke ſin Afſked i en Alder af 25—26 Aar, hvor han er fuldt udviklet Officer, og hvor det vil være ham meget vanſkeligt og lidet behageligt at ſtulle bryde en ny Løbebane. Det har været de Grunde, hvorfor jeg i ethvert Fald endnu ikke har anſet det for nødvendigt at røvide Kadetternes Antal. — Med Hensyn til Fordelingen af Bidragene til Navigationsſkolerne tør jeg ikke i dette Dieblif beſtemt